

JENNIFER LYNN BARNES

LEBRIS

We know
books

ULTIMUL
UN PARIU RISCANT
GAMBIT

ÎNVIŢĂTORUL IA TOT

Traducere din engleză de
Alina Marc Ciulacu

STORIA
BOOKS

 COLECŢIA
YOUNG
ADULT

Capitolul 1

LBRIS

we know
books

— Trebuie să vorbim despre aniversarea ta de optsprezece ani.

Cuvintele Alisei au răsunat în cea mai mare dintre cele cinci biblioteci din Hawthorne House. Rafturi din podea până-n tavan se înălțau pe două etaje, încercuindu-ne cu tomuri cu coperte cartonate și legate în piele, multe dintre ele de mare valoare, fiecare amintind de bărbatul care construisese această încăpere.

Această casă.

Această dinastie.

Proape că reușeam să îmi imaginez fantoma lui Tobias Hawthorne privindu-mă când am îngenuncheat și mi-am trecut degetele peste podeaua din mahon, căutând neregularități la îmbinări.

Cum nu am găsit niciuna, m-am ridicat în picioare și am răspuns la afirmația Alisei.

— Trebuie? am zis. *Chiar* trebuie?

— Din punct de vedere legal? a întrebat formidabila Alisa Ortega, ridicând dintr-o sprânceană. Da. Oi fi tu deja emancipată, dar când vine vorba despre clauzele moștenirii tale...

— Nu se schimbă nimic când fac optsprezece ani, am zis, cercetând încăperea cu privirea, în căutarea următoarei mișcări. Nu o să devin moștenitoare decât atunci când voi fi locuit un an în Hawthorne House.

Îmi cunoșteam destul de bine avocata ca să știu că despre asta voia de fapt să vorbim. Ziua mea era pe 18 octombrie. În prima săptămână din noiembrie aveam să împlinesc un an la Hawthorne House și să devin instantaneu cea mai bogată adolescentă de pe planetă. Până atunci, aveam alte lucruri de care să mă preocup.

Un pariu de câștigat. Un Hawthorne de învins.

— Chiar și așa...

Alisa era la fel de ușor de oprit ca un tren de mare viteză.

— Dat fiind că se apropie ziua ta, sunt câteva lucruri pe care ar trebui să le discutăm.

Am pufnit.

— Câte mai exact, patruzeci și șase de miliarde?

Alisa mi-a aruncat o privire exasperată, iar eu m-am concentrat asupra misiunii mele. Hawthorne House era plină de coridoare secrete. Jameson pusese pariu cu mine că nu le pot găsi pe toate. Am pus ochii pe trunchiul masiv de copac care servea drept birou și am dus mâna la teaca fixată în interiorul ghetei mele, din care am scos cuțitul și am încercat o fisură naturală de pe suprafața biroului.

Învățasem pe propria piele că nu îmi puteam permite să merg nicăieri neînarmată.

— Ia să verificăm nivelul de bufneală! a răsunat vocea lui Xander „sunt o mașină Rube Goldberg în carne și oase” Hawthorne, al cărui cap s-a ițit pe ușa bibliotecii. Avery, pe o scară de la unu la zece, cât de multă nevoie ai în momentul ăsta de ceva care să-ți distragă atenția și cât de mult ții la sprâncenele tale?

Jameson era în celălalt capăt al lumii. Grayson nu telefonase nici măcar o dată de când plecase la Harvard. Xander, autodesemnatul meu CMBPVH – *Cel Mai Bun Prieten pe Vecie dintre Hawthorni* –, socotea ca fiind o datorie sfântă pentru el să-mi mențină moralul ridicat în absența fraților lui.

— Unu, i-am răspuns. Și zece.

Xander a făcut o mică plecăciune.

— Atunci îți zic la revedere.

Și, cât ai clipi, a dispărut.

Ceva sigur avea să explodeze în următoarele zece minute.

M-am întors din nou înspre Alisa și am cercetat cu privirea, cu mare atenție, restul încăperii: rafturile care păreau fără sfârșit, scările din fier forjat care se ridicau în spirală.

— Spune odată ce ai de zis, Alisa!

— Chiar așa, Lee-Lee, a răsunit tărăgănat, de pe coridor, o voce profundă și mieroasă. Luminează-ne.

Nash Hawthorne a luat poziție în cadrul ușii, înclinându-și pălăria de cowboy, marca lui distinctivă.

— Nash, a zis Alisa, care își purta costumul business ca pe o armură. Nu e treaba ta.

Nash s-a sprijinit de tocul ușii și și-a așezat alene piciorul drept peste glezna celui stâng.

— Dacă puștoaica îmi zice să plec, plec.

Nu avea încredere să mă lase pe mâna Alisei. Și asta de luni întregi.

— E în regulă, Nash, am zis eu. Poți pleca.

— Cred c-aș putea, a spus el, fără să se miște însă din ușă.

Era cel mai mare dintre cei patru frați Hawthorne și avea grijă de ceilalți trei. În decursul ultimului an, extinsese această grijă și în ce mă privește. El și sora mea „nu ieșeau împreună” de luni întregi.

— Nu e una din serile în care „nu ieșiți împreună”? l-am întrebat. Și nu înseamnă asta că trebuie să fii în altă parte?

Nash și-a dat jos pălăria de cowboy și m-a privit fix în ochi.

— Sunt gata să bag mâna în foc că vrea să vorbească cu tine despre crearea unui fond fiduciar.

Am așteptat ca Nash să nu mă mai poată auzi și m-am întors înspre Alisa.

— Un fond fiduciar?

— Vreau doar să îți cunoști toate opțiunile, a evitat Alisa detaliile, cu naturalele avocățească. Am întocmit un dosar să te uiți peste el. Revenind la ziua ta, mai e și problema petrecerii.

— Fără petrecere, am zis eu imediat.

Ultimul lucru pe care mi-l doream era să-mi transform ziua de naștere într-un eveniment de prima pagină, care să facă să explodeze rețelele sociale.

— Ai o trupă favorită? Sau un cântăreț preferat? O să avem nevoie de divertisment.

Am simțit cum mi se îngustează ochii.

— Fără petrecere, Alisa.

— E vreo persoană anume care îți dorești să fie invitată?

Când a zis *vreo persoană*, Alisa nu se referea la oameni pe care îi cunosc, ci la vedete, miliardari, figuri din lumea mondenă, capete încoronate...

— Fără invitați, pentru că nu dau nicio petrecere, am zis.

— Ar trebui să te gândești la opinia publică..., a început Alisa să-mi explice și n-am mai ascultat-o.

Știam ce urma să spună. O spunea de aproape unsprezece luni. *Toată lumea se dă în vânt după poveștile cu Cenușăreasa.*

Ei bine, Cenușăreasa *asta* avea un pariu de câștigat. Am examinat scările din fier forjat. Trei spiraleau în sens invers acelor de ceasornic. Dar cea de-a patra... M-am îndreptat înspre ea, apoi am urcat treptele. Pe palierul de la al doilea nivel, mi-am trecut degetele peste partea de jos a raftului aflat pe partea opusă scărilor. *Un mecanism de deschidere.* L-am declanșat și întregul raft curbat a descris un arc în sens invers.

Numărul doisprezece. Am zâmbit malițios. *Joac-o p-asta, Jameson Winchester Hawthorne!*

— Fără nicio petrecere! i-am strigat Alisei din nou.

Și apoi m-am făcut nevăzută în perete.

In acea seară m-am băgat în pat, simțind pe piele atingerea catifelată și răcoroasă a așternuturilor din bumbac egiptean. În timp ce așteptam să sune Jameson, mâna mi s-a îndreptat înspre noptieră, după o mică broșă din bronz, în formă de cheie.

— *Alege o mână, spune Jameson, întinzând înspre mine pumnii strânși.*

Îi ating mâna dreaptă, iar el își desface degetele, arătându-mi palma goală. Încerc cu stânga; același lucru. Atunci el îmi strânge degetele pumn. Le deschid și acolo, în palma mea, se află broșa asta.

— *Ai descurcat cheile mai repede decât oricare dintre noi, îmi amintește Xander. A sosit momentul.*

— *Îmi pare rău, puștoaico, spune Nash cu voce târăgănată. Au trecut șase luni. Acum faci parte din familie.*

Grayson nu spune nimic, dar, când încerc să-mi pun broșa și o scap printre degetele stângace, o prinde înainte să atingă podeaua.

Amintirea asta voia să se înlănțuie cu alta – Grayson, eu, crama –, dar nu i-am dat voie. În ultimele câteva luni mi-am dezvoltat propriile metode de distragere a atenției. Am pus mâna pe telefon și am intrat pe un site dedicat străngerii de fonduri, unde am dat o căutare după *facturi medicale* și *chirie*. Avera Hawthorne nu avea să fie a mea decât peste șase

săptămâni, dar partenerii din firma McNamara, Ortega și Jones se îngrijiseră deja să am un card de credit practic fără limită.

Donație anonimă. Am dat clic iar și iar pe respectiva căsuță. Când mi-a sunat în sfârșit telefonul, m-am lăsat pe spate și am răspuns.

— Bună!

— Am nevoie de o anagramă a cuvântului *necioplit*.

Vocea lui Jameson vibra de energie.

— Ba nu ai, am zis eu, întorcându-mă pe o parte. Cum e Toscana?

— Locul de naștere al Renașterii italiene? Plin de drumuri șerpuitoare, coline și văi, un loc unde ceața dimineții se vălătuțește în depărtare, iar pădurile sunt presărate cu frunze de un roșu-auriu atât de intens, încât întreaga lume pare cuprinsă de flăcări în cel mai bun sens cu putință? Acea Toscana?

— Da, am murmurat. Acea Toscana.

— Am văzut și locuri mai frumoase.

— Jameson!

— Despre ce vrei să-ți povestesc mai întâi, Moștenitoareo: despre Siena, despre Florența sau despre podgorii?

Voiam să aflu despre *absolut toate*, dar era un motiv pentru care Jameson își folosea obișnuitul an sabatic Hawthorne ca să călătorească.

— Spune-mi despre villa.

Ai găsit ceva?

— Villa ta toscană a fost construită în secolul al XVII-lea. Se presupune că e o locuință de țară, dar arată ca un castel și e înconjurată de mai bine de patruzeci de hectare de livezi de măslini. Are o piscină, un cuptor de pizza pe lemne și un șemineu masiv din piatră care a fost construit odată cu casa.

Mi-o puteam imagina. Cât se poate de clar – și nu doar pentru că aveam un biblioraft cu poze.

— Și când ai verificat șemineul?

Nu era nevoie să întreb *dacă* verificase șemineul.

— Am găsit ceva.

M-am ridicat, iar părul mi-a căzut pe spate.

— Un indiciu?

— Probabil, a răspuns Jameson. Dar pentru ce puzzle?

Îmi simțeam întreg corpul ca electricizat.

— Dacă nu-mi spui, o să te *termin*, Hawthorne.

— Iar eu m-aș bucura foarte tare să fiu terminat, a răspuns el.

Buzele mele trădătoare au schițat un zâmbet. Simțind gustul victoriei, Jameson mi-a dat un răspuns.

— Am găsit o oglindă triumghiulară.

Creierul meu a intrat pur și simplu în viteză. Tobias Hawthorne își crescuse nepoții cu puzzle-uri, ghicitori și jocuri. Oglinda era, probabil, un indiciu, dar Jameson avea dreptate: nu se putea ști din ce joc era menită să facă parte. În orice caz, nu străbătuse atâta amar de drum ca să caute așa ceva.

— O să ne dăm noi seama ce e cu discul, a zis Jameson, citindu-mi parcă gândurile. Lumea e tabla de joc, Moștenitoareo. Nu trebuie decât să dăm mai departe cu zarul.

Așa o fi, dar de data asta nu urmăream o pistă și nici nu jucam unul dintre jocurile bătrânului. Bâjbâiam în întuneric, sperând că am putea găsi acolo niște răspunsuri – răspunsuri care să ne spună de ce un disc mic, ca o monedă, gravat cu cercuri concentrice, valora o avere.

De ce singurul fiu al lui Tobias Hawthorne, care îi poartă numele, îi lăsase acest disc mamei mele.

De ce Toby îl luase înapoi de la mine, smulgându-mi-l din mână, înainte să dispară ca să se dea din nou la fund.

Toby și discul ăla erau ultima mea legătură cu mama, însă dispăruseră în același timp. Era dureros să mă gândesc prea mult la asta.

— Am mai găsit azi o intrare în coridoarele secrete, am zis eu brusc.

— A, da? a răspuns Jameson, ceea ce era echivalentul verbal al unei mâini întinse la începutul unui vals. Pe care ai găsit-o?

— Pe cea din biblioteca rotundă.

La celălalt capăt a urmat un scurt moment de tăcere neechivocă.

Mi-am dat deodată seama.

— Nu știai de asta!

Victoria era tare dulce.

— Vrei să-ți spun unde e? am îngânat eu ademenitor.

— Când mă întorc, o să o găsesc singur, a murmurat Jameson.

Habar nu aveam când urma să se întoarcă, dar anul meu la Hawthorne House avea să se împlinească în curând. Aveam să fiu liberă. Aveam să pot merge oriunde, să fac orice – și *de toate*.

— Unde pleci mai departe? l-am întrebat pe Jameson.

Dacă îmi îngăduiam să mă gândesc prea mult la acel *de toate*, aș fi fost copleșită – de dorință, de dor, de credința că am putea avea totul.

— În Santorini, mi-a răspuns Jameson. Dar nu trebuie decât să spui un cuvânt, Moștenitoareo, și...

— Continuă-ți drumul. Caută mai departe.

Vocea mi s-a îngroșat.

— Și să-mi spui mereu totul.

— Totul? a repetat Jameson pe un ton scăzut, obraznic, care m-a făcut să mă gândesc la ce am fi putut face noi doi dacă aș fi fost acolo cu el.

M-am răsucit pe burtă.

— Cât despre anagrama pe care o căutai, e *poticneli*.

Capitolul 3

LBRIS

We know
books

Săptămânile s-au scurs într-o învâlmășeală de gale de caritate și examene la școală, seri de vorbit la telefon cu Jameson și prea mult timp petrecut întrebându-mă dacă Grayson avea să dea vreodată telefon.

Concentrează-te! Mi-am alungat toate astea din minte și am ochit. Privind de-a lungul țevii armei, am tras aer în piept, l-am dat afară și am tras – încă o dată și încă o dată.

Domeniul Hawthorne avea de toate, inclusiv propriul poligon de tragere. Nu eram genul care se dă în vânt după arme. Nu era asta ideea mea de distracție. Dar nici să fiu lipsită de apărare nu mă amuza. M-am forțat să-mi descleștez fălcile, am lăsat arma în jos și mi-am scos antifoanele.

Nash mi-a examinat ținta.

— Frumoasă grupare, puștoaico.

În principiu, nu aș fi avut niciodată nevoie de o armă – sau de cuțitul din gheată. Domeniul Hawthorne era, cel puțin în teorie, impenetrabil, iar când am ieșit în lume, am avut întotdeauna cu mine pază armată. Dar, de când am apărut în testamentul lui Tobias Hawthorne, se trăsese în mine, fusese cât pe ce să fiu aruncată în aer și fusesem răpită. *Teoria* nu mă apărase de coșmaruri.

Nash o făcuse învățându-mă să ripostez.

— Ți-a adus avocata ta actele pentru fondul fiduciar? m-a întrebat el cu un aer degajat.

Avocata mea era fosta lui, așa că o cunoștea mult prea bine.
— Poate, am răspuns, în timp ce explicația Alisei îmi răsună în urechi.

În mod normal, când e vorba de un moștenitor de vârstă ta, se iau anumite măsuri de siguranță. Dat fiind că domnul Hawthorne nu a socotit necesar să fie luate, e o opțiune pe care ar trebui să o iei tu singură în calcul. Potrivit Alisei, dacă îmi puneam banii într-un fond fiduciar, ar fi existat un mandatar însărcinat să aibă grijă de averea mea și să o înmulțească în numele meu. Alisa și partenerii din firma McNamara, Ortega și Jones ar fi, desigur, dispuși să-și asume rolul de mandatar, cu înțelegerea că nu mi se va refuza nimic din ceea ce cer. Un fond fiduciar revocabil va reduce pur și simplu presiunea asupra ta până când vei fi pregătită să iei frâiele în propriile mâini.

— Mai spune-mi o dată, mi-a cerut Nash și s-a aplecat ca să se uite fix în ochii mei. Care-i regula noastră privitoare la a lupta murdar?

Nu era nici pe departe atât de subtil pe cât credea el când venea vorba de Alisa Ortega, dar tot i-am răspuns la întrebare.

— Nu există a lupta murdar atâta vreme cât câștigi, i-am spus.